

1

JASKYŇA

Zo všetkých zmyslov mu najskôr začal fungovať sluch. Šumelo mu v ušiach, nekonečný uspávajúci zvuk... šššššššš... Telo ešte zjavne nebolo pripravené naplno fungovať, možno si pri páde prisilno udrel hlavu, možno zabrala uspávanka v jeho ušiach. Po chvíľke sa preto prepadol tam, kde bol, kde mu bolo dobre, bez toho, aby si to uvedomoval.

Šššššššššš... zase počul ten zvuk... šššššššššš... bol príjemný, vyplňal mu celú hlavu, naplno zamestnával Matúšovu pozornosť... šššššššš. Jeho čaro už však nefungovalo tak ako predtým, mágiu po chvíli začalo rušiť dunenie, pulzovanie meniace sa na tupú bolesť, ktorá rýchlo prevzala kontrolu nad situáciou. Stupňovala sa, vracala ho medzi živých, škodoradostne mu pripomínala, aké bolestivé to môže byť na tomto svete.

Pokúsil sa otvoriť oči, privalené okruhliakmi ťažoby, pohýbal hlavou, len trošku, no stačilo to, aby sa s ním zakrútil svet. Bolesť vyšľahla naplno, akoby číhala len na to, kedy spraví túto chybu. Z hlavy sa rozbehla do zvyšku tela, nemilosrdne ho vytrhávala z otupenia, uvedomil si všetky jeho dobité časti, oškreté miesta. Náhle mu prišlo nevoľno, automaticky sa skrútil na bok a vyvrátil skromné raňajky. Práve tento razantný pohyb mu paradoxne pomohol definitívne na nohy. Len obrazne, samozrejme, stále ležal, no už napoly prebratý, pokúšajúci sa vnímať okolie, prebiť sa

cez tmu v hlave či cez tú, ktorá ho obklopovala zo všetkých strán. I keď... zo všetkých nie. Tam, keď sa poriadne sústredil... tam ako-by čiernotu niečo riedilo. Áno! Pootočil hlavu, aby lepšie videl, oprel sa o lakeť a ignorujúc bolesť, ktorá z neho vystrelila, si už bol istý, že načisto neoslepol. Z jedného smeru sem prenikalo chabé svetlo, vykresľovalo hrany skál, naznačovalo cestičku, ktorou by sa mal vydať. Kam? Snažil sa nahmatať vrecko nohavíc, nacvičeným pohybom vyloviť mobil, v ktorom bolo všetko, čo potreboval. Svetlo napríklad. Ruka mu však len skĺzla po hladkom povrchu bežeckých šortiek. Keď behal, zvyčajne si so sebou nebral nič.

Vtom sa mu všetko vrátilo. Otupený bolesťou a bezvedomím sa oneskorene dostal k slovu aj orgán, ktorým by mal celú túto nešťastnú situáciu uchopiť. Prudko sa posadil, mozog sa konečne rozbehol. Ranný beh, medveď, šok, besná naháňačka, puklina v skale. Vystrašene pokrútil hlavou na všetky strany, čím si spôsobil ďalší závrat, ďalšiu bolesť. Ignoroval to. Zadržal dych v snahe zachytiť akýkoľvek podozrivý zvuk. Nič. Ohmatal si narýchlo nohy, telo, počúchal si plecica. Je celý? Dostal sa medveď dnu a dohrýzol ho? Je ešte tu a striehne? Zasvietia teraz kúsok od Matúšovej tváre obrovské žlté oči? Opäť zbytočne prudko pokrútil hlavou stále nedýchajúc. Puklina sa zdala priúзка pre také mohutné zviera, ale ktovie. Stačí si odmyslieť falošný objem, ktorý pridáva srst', navyše medveď by si nerobil starosti s tým, že sa o skalú pooškiera. Možno je šikovný ako myš, ktorá sa dokáže zmeniť na placku a prejsť úzkou štrbinou pod dverami. Matúš do seba prudko nasal vzduch. Musí odtiaľto vypadnúť, lebo sa zblázni. Netušiac ako nízko či vysoko je nad ním strop tejto jaskyne alebo kde sa to ocitol, pomaly sa pozviechal na nohy, bojujúc s ďalšími návalmi nevoľnosti, o bolesti nehovoriac. Zmysly mu každou ďalšou sekundou fungovali lepšie, zrak ho neomylnne viedol na slobodu, ako sa približoval k východu, jasnejšie rozoznával okolité steny, hore sa črtal

strop, pod nohami... niečo ako jarok. Preskočil ho, potešený, že nohy ho zrazu poslúchajú. Už sa nemusel šuchtať ako stavec. To už sa ocitol v štrbine, nemohol uveriť, ako do nej dokázal vpáliť v plnom šprinte a načisto sa nezabiť.

Konečne bol vonku. Ostražito si premeral okolie, pripravený okamžite sa zasunúť späť a radšej umrieť hladom ako sa vydať na milosť tej svini chlpatej. Vybavovali sa mu množstvá fotiek, ktoré ako grafik spracúval v novinách. Fotiek vyhotovených po stretnutí s medveďom. Oskalpované hlavy, znetvorené tváre, dotrhané mäso, dohryzené ruky, nohy, obrovské modriny – všetko bolo treba rozštvorčekovať, aby sa z toho čitateľ nepovracal. Čo sa už však zahmlieť nedalo, boli príbehy tých nešťastníkov, traumy, ktoré pred nimi navždy zamkli slovenské lesy.

Veľmi dlho skúmal okolie, snažil sa zachytiť akýkoľvek pohyb, náznak, že k nemu rýchlosťou, akú by ste od tohto ťažkopádne vyzerajúceho zvieraťa nečakali, niečo mieri. Všade však bolo ticho, počul len radostné štebotanie vtákov, povetrie už nehyzdil ani odporný smrad vychádzajúci z tej prašiny. Práve naopak. Urobil pár krokov dopredu a s pôžitkom nasal nečakane voňavý a riadne ostrý vzduch, až ho zaboľeli pľúca. Alebo rebrá? Ako však rýchlo na dennom svetle skonštatoval, nebol na tom najhoršie. Čakal, že z neho budú visieť krvavé franforce, no v podstate mal len narazený bok, oškretý lakeť a v hlave mu hrala partia bubeníkov. Ešte raz sa dôkladne poobzeral naokolo a spokojný s výsledkom sa rýchlo pustil hľadať cestu k chate. Orientačný zmysel sa uňho takmer vôbec nevyvinul, po množstve skúseností to sebakriticky priznával. Často sa spoliehal na náhodu, ktorá vcelku férovo vyvažovala chýbajúcu schopnosť nájsť cestu z bodu A do bodu B. Pomohla aj teraz. Naozaj s medveďom za chrbtom prešprintoval len pár desiatok metrov od chodníka, ktorým zvykol behávať. Potom už len stačilo zabočiť dolu kopcom.

Mal chuť pobehnúť, no hlava sa mu stále motala... asi bude mať otras mozgu. Alebo len preto, že ráno ledva zjedol pol banána, potom prežil riadnu traumou a ktovie ako dlho bol mimo? Čo sa vlastne v tej jaskyni stalo? Odpadol? Vyradil ho šok? Udrel si hlavu? Prsty si opatrne zaboril do tmavých polodlhých vlasov, ktorým by sa zišiel holič.

„Áu!“ zaskučal. Nad pravým uchom našiel miesto, ktoré to schytalo naplno. Mal tam hrču, no keď odtiahol prsty, krv na nich našťastie nebola. Už len to by mu chýbalo, trepať sa teraz niekam do nemocnice. Pri pomyslení na tých šarlatánov v bielych plášťoch ho striaslo, do nosa mu zároveň udrel pach dezinfekčných prostriedkov márne zápasiaci s močom a ďalšími ľudskými výlučkami.

„Somár sprostý!“ zahundral si popod nos a pridol do kroku. Bola to všetko jeho vina. Mohol skončiť v nemocnici len preto, že nedával pozor a doslova skoro zakopol o medveďa. Prečo si do tohto čarovného prostredia musí v hlave stále priniesť všetky tie sračky, prečo ich nemôže aspoň raz nechať v Bratislave? Asi preto, že to tam naňho všetko čaká a chata v Mýte je len pauza, krátka regresia choroby, ktorou je kompletne prelezený.

Zhlboka sa nadýchol, opäť raz šokovaný, ako rýchlo sa dostal k hlúpyim myšlienkam, hoci v tejto chvíli sa mal skôr bláznivo radosť, že unikol pred smradľavým macom, načisto sa nedodrúzgol a aj gebuľa drží pohromade. Usmial sa. Má len tridsaťpäť rokov, v podstate krásnu rodinu, stabilnú prácu, v ktorej je navyše fakt dobrý... najlepší. Nie zlá východisková situácia. Možno by mohol... nejako vyviaznuť.

Čo to bolo? Tento nový pocit celkom nevedel definovať. Guráž? Živená optimizmom a odvahou? Asi si fakt riadne udrel hlavu, alebo mu po extrémnom zážitku srdce spolupracujúce s mozgom vysielalo do žíl nejaký fajný lektvar vlastnej výroby.